

Capitolul 1

— **A**m plecat, a rostit în microfonul din mânecă bărbatul de lângă mine, și am știut că vorbele nu mi se adresau.

Aerul de august era fierbinte și încărcat de mirosul sării de mare și al gazelor de eșapament. Șoselele erau aglomerate cale de mulți kilometri, și oriunde mi-aș fi îndreptat privirea vedeam numai nuanțe de roșu, alb și albastru. Oriunde m-aș fi întors, simțeam ochii specialiștilor bine pregătiți privind țintă, văzând, înregistrând fiecare cuvânt, analizând fiecare căutătură, pe o rază de treizeci de kilometri.

O parte din mine și-ar fi dorit să scape de bărbații masivi în costume de culoare închisă care mă încadrau din ambele părți; o altă parte voia să se minuneze de câinii specializați în adulmecarea bombelor, care examinau lăzile de la douăzeci de metri distanță. Dar, mai mult decât orice, aș fi vrut să mint când un alt bărbat, cu clipboard în mână și cu cască în ureche, m-a întrebat cum mă numesc.

În definitiv, petrecusem destul timp învățând cum să falfâi pe sub nasurile altora legitimații false și să declam povești perfect meșteșugite în situații exact la fel ca aceasta, așa că mi-a venit mai greu decât credeam să spun:

— Cammie. Cammie Morgan.

Și a fost o senzație mai ciudată decât aș fi bănuț să-l aștept până și-a cercetat clipboardul, după care să-l aud spunând:

— Poți să intri.

De parcă n-aș fi fost decât o fată oarecare, de șaisprezece ani.
De parcă n-aș fi avut cum să reprezint o amenințare.

De parcă n-aș fi învățat la o școală pentru spioane.

În timp ce traversam holul hotelului, nu m-am putut abține să-mi amintesc cea dintâi temă pe care mi-a dat-o vreodată profesorul meu de operațiuni sub acoperire: *Cască ochii*. Becuri și camere video sclipeau din toate direcțiile. O uriașă plasă plină de baloane roșii, albe și albastre șerpuia precum un piton patriot prin spațiul acesta imens. Mai sus, la mezanin, delegația statului Texas cânta ceva despre trandafiri galbeni¹, în timp ce pe lângă mine trecea o femeie purtând pe cap o pălărie mare din spumă poliuretanică, de forma unei piersici de Georgia.

Am cercetat cu privirea grămezile de femei bătrâne și de fete tinere. De soți și soții. De elevi de colegiu și cetățeni în vârstă. Ultima oară când mă mai aflasem într-o astfel de aglomerație fusese într-un cu totul alt anotimp și într-un cu totul alt oraș, așa că, poate să fi fost de vină temperatura foarte scăzută a instalației de aer condiționat a hotelului, sau doar amintirea unei zile friguroase din D.C., dar, dintr-un motiv sau altul, m-am cutremurat și m-am luptat împotriva unui caz grav de déjà-vu, când am privit în jur și am rostit numele pe care nu-l mai pronunșasem de săptămâni.

— Zach.

Atunci, am clipit mărunț și m-am întrebat dacă o parte din mine își va face mereu griji că el se va tot ține de coada mea.

— Pe aici, mi-a indicat bărbatul de lângă mine, dar nu ne-am mai oprit să stăm la rândul care se răsucea și se întorcea în fața biroului pentru recepție cu blatul lui din marmură.

Nici măcar n-am încetinit în timp ce treceam printre cele două șiruri de ascensoare. În schimb, am cotit pe un coridor îngust care părea situat la celălalt capăt al lumii față de luminile strălucitoare și tavanul înalt al holului de la recepție. Covoarele plușate au lăsat loc pătratelor crăpate de

¹ Aluzie la *Yellow Rose of Texas* (Trandafirul galben din Texas), cunoscut cântec popular american, avându-și originea într-o legendă din timpul Războiului pentru Independența Texasului (n. trad.).

linoleum, până când, în cele din urmă, am ajuns în fața unui ascensor pe care, sunt destul de convinsă, oaspeții hotelului n-ar fi trebuit să-l vadă în veci.

— Așadar, ești prietenă cu păunii? m-a întrebat agentul Serviciului Secret, în timp ce așteptam să se deschidă ușile.

— Poftim? m-am mirat eu, fiindcă, deși nu mai fusesem niciodată într-un hotel cu adevărat drăguț, aveam convingerea destul de fermă că nu se găsesc păsări exotice la ultimul etaj.

— Păunii, a repetat agentul, în timp ce ne suiam în liftul de serviciu care urma să ne poarte, fără oprire, până la ultimul etaj. Știi, folosim nume de cod — mi-a explicat el, de parcă aș fi fost... o fată de șaisprezece ani — când ne referim la persoana păzită. Așadar, tu și Păunul sunteți... *prietene*? m-a întrebat, și încă o dată mi-am dat seama că el nu mă privea așa cum privește un profesionist din domeniul securității, bine pregătit și bine înarmat, o potențială amenințare (asta, pentru că mai știu și eu vreo câteva lucruri despre profesioniștii bine pregătiți și bine înarmați din domeniul securității!).

Nț. El mă privea de parcă aș fi fost... o Fată Gallagher.

Firește, dacă ați ajuns să citiți asta, sigur știți deja că există două tipuri de oameni pe lumea asta: cei care cunosc adevărul despre ce se petrece între pereții Colegiului Gallagher pentru Tinere Excepționale, și cei care nu-l cunosc. Ceva anume din felul în care agentul încerca să-mi pună în balanță veșmintele ușor demodate cu reputația fițoasă a școlii mele îmi spunea că el făcea parte, fără discuție, din a doua categorie: bănuia că toate suntem bogate, avea impresia că toate suntem răsfățate, și n-avea habar ce înseamnă *în realitate* să fii o Fată Gallagher.

Și asta a fost înainte să aud urletul.

În timp ce ușile liftului culisau, deschizându-se, un strident „Eu o să omor pe cineva!” răsuna de dincolo de ușile duble de la capătul culoarului.

Și atunci am fost sută la sută sigură că tipul de lângă mine nu cunoștea adevărul despre suratele mele, fiindcă nu și-a scos arma; nici măcar n-a tresărit când un al doilea agent al Serviciilor Secrete a deschis ușile alea duble, șoptind „Păun furios”.

În loc de așa ceva, a pornit spre fata care țipase... chiar dacă era o Fată Gallagher.

Chiar dacă numele ei era Macey McHenry.

Până în ziua aceea, nu mai fusesem niciodată în Boston. Nu mai avusesem niciodată o escortă de la Serviciile Secrete. Și în niciun caz nu mai fusesem VIP (sau prietenă/colegă de cameră/invitată de VIP) la o convenție națională politică. Dar, în timp ce intram în ceea ce eram destul de convinsă că ar fi al doilea apartament din hotel în clasamentul frumuseții, am mai adăugat pe listă încă o noutate: n-o mai văzusem niciodată pe Macey McHenry atât de furioasă pe cât era acum.

— Zău, Macey mie mi se pare un articol de ziar adorabil, s-a auzit vocea calmă și manierată a Cynthiai McHenry cum nu se poate mai diferită față de a fiicei sale. El este unicul fiu al unui viitor președinte... Tu ești unica fiică a unui viitor vicepreședinte... Dacă lumea vrea să citească despre o posibilă nuntă la Casa Albă de peste opt ani, nu văd motivul pentru care am împiedica-o. Serios vorbind, nu înțeleg de ce dramatizezi atât.

Exact în clipa aia, mi-am însemnat în minte că, dacă doamna McHenry avea impresia despre Macey că dramatizează prea mult, atunci înseamnă că, probabil, n-ar trebui lăsată niciodată singură cu cele mai bune reprezentante ale penultimului nostru an de școală.

— Dacă băiatul ăla...

— Băiatul acela, a corectat-o mama ei, este fiul guvernatorului Winters...

— ... încearcă să se dea la mine..., a continuat Macey, însă doamna McHenry a vorbit mai departe peste ea.

— Iar dacă apariția împreună cu băiatul acela ne-ar asigura un salt de două procente în Ohio, atunci tu clar vei apărea împreună cu băiatul acela.

— Procente, a repetat Macey, oftând exasperată. Doar știți că nu mă pricep la mate.

Mă rog, eu o văzusem personal pe Macey McHenry rezolvând probleme de algebră lineară fără ajutorul calculatorului (desigur, după ce a ajuns să stăpânească sistemul colegei noastre de cameră, Liz), însă fata din fața mea nu era aceea Macey pe care o cunoșteam de la școală. Nu era nici cea de pe ecranul televizorului din apartament, care zâmbea, fluturându-și o mână în semn de salut și ținându-se cu cealaltă de tatăl ei, la știrile televiziunii naționale. În loc de așa ceva, era *celălalt* gen de Fată Gallagher — genul la care se aștepta agentul: genul snob, de puștoaică răzgâiată, care descinsese în școala noastră direct din limuzina părinților acum un an, încălțată cu bocanci militarești și cu un diamant înfipt în nas.

— Aceasta a fost scena petrecută azi-dimineață, când senatorul James McHenry a sosit, împreună cu familia sa, aici, în Boston, pentru a se întâlni cu guvernatorul Winters și a accepta în mod oficial candidatura la vicepreședinție, spunea prezentatorul știrilor.

Dar mă îndoiam că Macey sau mama ei ascultau măcar, în timp ce-și aruncau una alteia săgeți din priviri.

— O s-o faci, Macey, a insistat mama ei. O să...

Dar tocmai atunci însoțitorul meu a tușit ușurel, și doamna McHenry a întors capul. Mă așteptam ca ea să izbucnească la fel ca atunci, la telefon, când mă sunase Macey ca să mă invite, însă, în loc de asta, a făcut un semn cu mâna în direcția mea și-a zis:

— Uite, mica ta prietenă e aici deja.

Ceva din felul în care vorbise mama ei a făcut-o pe Macey să tragă brusc aer în piept. M-am simțit ușurată văzând că nimeni nu observase cum își strânsese pumnii colega mea de cameră, doar pentru o clipă, înainte de a se răsuci pe călcâie și de a anunța, răstit:

– Mergem să ne plimbăm!

– Nu uita de repetiție! a mai strigat mama ei, însă Macey deja mă trăgea dincolo de ușile duble.

I-am mai prins pentru o ultimă clipă privirea agentului, în timp ce se străduia să priceapă ce anume aș putea avea eu în comun cu fata care mă trăgea după ea. La televizor, o voce tocmai spunea:

– Cynthia McHenry este bine-cunoscută ca om de afaceri și filantrop. Cuplul are o fiică, pe nume Macey, studentă la Colegiul Gallagher pentru Tinere Excepționale, din localitatea Roseville, statul Virginia.

Școala noastră.

La postul național de televiziune.

O mie de gânduri mi-au gonit prin minte până ca Macey să trântescă ușile în urma noastră, ca și cum mi-ar fi închis grijile de cealaltă parte a lor. Mi-a adresat un zâmbet ștrengăresc și, pentru prima oară în ziua aceea, mi-am recunoscut prietena în persoana fetei din fața mea.

– Și, îți place acoperirea mea?

Capitolul 2

Spionii au acoperiri pentru oricare ocazie: pseudonime și pașapoarte contrafăcute, mărunțișuri prin buzunare, acte de identitate false. Un agent operativ foarte bun se poate transforma în altcineva cât ai zice pește (și, de regulă, e la fel de tăcut ca un pește), însă rareori mi s-a întâmplat să văd pe

cineva atât de bine acoperit pe cât era, în momentul acela, Macey McHenry.

– Păunul s-a pus în mișcare, a șoptit în manșetă unul dintre agenți, în timp ce-o urmam pe Macey prin temporarul cartier general Winters-McHenry, trecând pe lângă șiruri de laptopuri și de stagiați urlători îmbrăcați în costume business și cu insigne de campanie și arătând de parcă n-ar mai fi dormit o noapte ca lumea încă din New Hampshire.

De fapt, chiar l-am auzit pe un tip zicând: „N-am mai dormit o noapte ca lumea încă din New Hampshire.”

Însă părul negru al lui Macey era la fel de lucios ca totdeauna, iar ochii ei albaștri, perfect de limpezi.

– Doamne, Cameleonule, ai idee cât de greu e să dea omul de tine?

Mergea mai departe, părând să nu-și dea seama că e un soi de prințesă, și încăperea e plină de plebei aflați acolo ca să se asigure că tatăl ei își va ocupa tronul.

– Cum să-ți spun, am sunat mai întâi la școală, dar tu ai încercat vreodată să scoți ceva de la profesoara Buckingham? a turuit mai departe colega mea de cameră, liniștită de parcă nu fața ei ar fi apărut la toate televizoarele din America exact în acel moment. În orice caz, a adăugat ea, pe urmă m-am interesat la Serviciile Secrete, și...

– Ia stai, am întrerupt-o eu. Serviciile Secrete ți-au dat numărul de telefon al bunicilor mei?

– Mă rog, a recunoscut Macey, le-am cerut celor de la Serviciile Secrete numărul, dar am ajuns să-l obțin din surse mai *secrete*.

– Agenția? am întrebat-o, coborând tonul.

– Liz, mi-a răspuns ea, tot în șoaptă, și nu mi-am putut stăpâni un zâmbet când m-am gândit la cea mai minusculă și mai inteligentă colegă de cameră a noastră. Și, ai avut o vară ca lumea? m-a întrebat Macey, după ce am ieșit din sala războiului și am pornit pe un alt coridor lung.

– Mda, i-am răspuns, cu răsufarea aproape tăiată.

Cele două luni petrecute la ranchul din Nebraska al bunicilor mei nu mă scosese total din formă, însă acolo viața se derula într-un cu totul alt ritm, așa că încă mă luptam să țin pasul cu Macey.

— A fost bine, i-am zis. Doar că...

M-am gândit la colegile noastre de clasă, care păreau să se împrăștie prin toate colțurile lumii când nu aveam școală. M-am gândit la mama, care mă suise în avion încă din prima zi a vacanței de vară, și nu-mi trimisese de-atunci nici măcar o carte poștală. Și, în fine, m-am mai gândit la doi băieți: unul pe care nu-l mai văzusem de luni de zile, și altul pe care, după toate aparențele, mi-l imaginam pretutindeni, deși știam că s-ar putea să nu-l mai văd niciodată.

— Foarte, am răspuns în cele din urmă. Vacanța mea de vară a fost foarte ca lumea.

Macey ajunsese să mă cunoască suficient de bine, așa că doar a zâmbit și mi-a zis:

— Și-a mea.

Pașii de-abia ni se auzeau pe mocheta când am intrat în tunelul care lega, pe sub stradă, centrul de conferințe cu hotelul.

Agenții Serviciilor Secrete încadrau ușile, și pe unul dintre ei l-am auzit șușotind în mânăcă:

— Păunul sosește la locul faptei.

— Așadar, pot să-ți spun și *eu* Păunul? am încercat s-o tachinez.

— Depinde: mai vrei să te simți în siguranță când dormi în..., a început Macey, dar tocmai atunci au trecut pe lângă noi două femei în vârstă, purtând cele mai mari pălării cu floarea-soarelui din câte am văzut în viața mea, iar Macey le-a zâmbit — da, *zâmbit* autentic — și-a zis: Măi, măi, dar cât de sărbătorec arată delegația din Kansas!

Modificarea din expresia ei se făcuse fără pic de efort, ca și cum zâmbetul de mii de wași i-ar fi fost legat la un

comutator pe care destinul îl tot pornea și oprea. Sigur, e posibil ca eu să fi fost o moștenire a CIA, însă în clipa aceea îmi era evident că Macey știa la fel de multe despre identități și secrete, planuri tainice și alianțe ascunse ca oricine altcineva cunoscușem eu vreodată.

— Și, am început eu, ce mai e nou pe la tine?

Ca răspuns, și-a scos din buzunar o foaie de hârtie frumos imprimată.

— Șase dimineața: apariție la emisiunile matinale ale televiziunii naționale. Nouă dimineața: probă pentru costumele bleumarin. Evident, roșul mă face să semăn a copilul străzii, mi-a explicat Macey în șoaptă, aplecându-se spre mine. Și-a reluat apoi ținuta normală și și-a iuțit pasul, rampa înclinată ducându-ne tot mai aproape de o pereche de uși metalice de la capătul tunelului. Unsprezece dimineața, a continuat: distracție, strângerea legăturilor de familie cu mama și cu tata. Macey s-a oprit, cu mâinile pe clanțele metalice. Așa că, înțelegi — a zis, în timp ce împingea ușile celei mai mari încăperi din câte văzusem vreodată — sunt numai lucrurile obișnuite.

Scaune — mii de scaune goale — răspândite pe podeaua sălii. Panouri cu numele tuturilor statelor atârinate deasupra lor. Am început în Oregon, după care am traversat Delaware și am trecut pe lângă Kentucky. Tribunele se înălțau până sus de tot în fața noastră. Mi-am lungit gâtul, ridicând privirea spre lojile care înconjurau zona rezervată publicului, împodobite cu emblemele tuturilor posturilor de știri cunoscute de omenire.

Am rămas acolo, împreună cu Macey, prelungind momentul, pentru prima oară singure. Poate că de aceea a și simțit că poate să-mi șoptească, liniștită:

— Mersi pentru că ai venit, Cam.

Chipul tatălui ei era pe copertele tuturilor revistelor din America. Ea urma să fie regina celui mai mare bal din țară.